

εάν διὰ παντός με ἐγκαταλείψης, καὶ ἂν οὐδέποτε με ἐνθυμηθῇς.

[Ἐπειτα συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΣ.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

[Συνέχεια].

Ἐξελλὼν εἰς τὸν προθάλαμον ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βυθίσας αὐτὸν μέχρι τῶν ὠτων, κατήλθε μηχανικῶς τὴν κλίμακα καὶ ὅταν εὗρέθῃ ἐν τῇ ὁδῷ ἐστράφη νὰ ἴδῃ ἀπαξ ἔτι τὴν φωτιζομένην αἰθουσαν, μεθ' ὃ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκόν του, ἐν ᾧ εἰσῆλθε διὰ τοῦ τόσῳ ἀποτόμου ἐκείνου τρόπου, περὶ οὗ ὠμίλησαμεν ἤδη.

Ἐν τῷ δωματίῳ του ὁ ἀτυχὴς Σερράλτης ἐπανεῦρε στιγμὴν τινα γαλήνης. Ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκαιε λυχνία, παρ' αὐτῇ δὲ ἔκειτο δίσκος μετ' ἀναψυκτικῶν. Ἀπέθεσεν ὀργίλως τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, ἀφῆρεσε τὰ χειρόκτιά του, σχίσας κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, διότι ἐβράδυνον νὰ ἐκδληθῶσι, καὶ πληρώσας ὕδατος ποτήριον μέχρι στεφάνης ἔπιε, κενώσας αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου. Μετὰ τοῦτο ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ στηρίζας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας ἔστη ἐπὶ πολὺ ρεμβώδης, παρατηρῶν τὰς μακρὰς καὶ συμμετρικὰς σειρὰς τῶν ἀνημμένων φανῶν τῆς λεωφόρου, καὶ ἀναπολῶν τὰ πρὸ ὀλίγου συμβάντα.

Μετὰ πολλὴν σκέψιν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κυρία Ἐλδα ἤνυόει μᾶλλον τὸν Ἰλαρχον. Ἐπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, διότι πολλάκις τῷ ἐδόθη εὐλογος πρὸς τοῦτο ἀφορμὴ — καὶ ἤρξατο μετὰ ζήλου ἱκανοῦ εἰσαγγελέως ἀναζητῶν καὶ ἀνελίστων κατὰ νοῦν ὅλας τὰς ἐνδείξεις, ὅλα τὰ γεγονότα, ὅλας τὰς ἀποδείξεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ἐναντίον αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ περὶ τοῦ ἔρωτός του.

— Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, εἶπεν αὐτῇ. Πρέπει νὰ δοθῇ ἐν πέρας. Δὲν θὰ πατήσω πλέον τὸ πόδι μου εἰς τὸν οἶκον ἐκείνον καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ σκάσω, ἀλλὰ θέλω τοῦλάχιστον ἡ κυρία αὐτῇ, ἥτις κατ' οὐδὲν διαφέρει ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν, νὰ μετανόησῃ διὰ τὴν πρὸς με διαγωγὴν της.

Καί, ἐισελλὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου, ἔλαβε φύλλον ταχυδρομικοῦ χάρτου καὶ ἔγραψε τὰς γραμμὰς ταύτας:

• Κυρία!

• Ἐνόμιζον ὅτι ἐδικαιούμην ἐκτιμῆσεώς τινος ἐκ μέρους ὑμῶν ἐπὶ τῇ βαθυτάτῃ ἀφροσύνῃ, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ διεκρινάτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐν γένει συμπεριφορὰν μου, καίτοι οὐδέποτε ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐκδηλώσω διὰ ζώσης.

• Τὸ θάρρος τοῦτο αἰσθάνομαι ἤδη, ὅτι οὐδέποτε θὰ λάβω μετὰ τὰς ἀναργεῖς ἀποδείξεις τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ Ἰλαρχοῦ Καβάλλης.

• Αἱ ἐπισκέψεις μου οὐδένα πλέον θὰ εἶχον σκοπόν, διὰ τοῦτο παύω αὐτάς.

• Εἴθε νὰ εὕρητε ἐν τῷ Ἰλαρχῷ τὸν ἄνδρα τῶν πόθων σας.

• Φανήτε μεγαλόδωρος, ἐνθυμουμένη ἐνίοτε ἐκεῖνον, ὅστις μάτην θὰ προσπαθῇ νὰ σᾶς λησμονήσῃ.

• Ἐρρίκος Σερράλτης.

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν καὶ ρίψας αὐτὴν ἐπὶ τινος τραπέζης κατὰ μέρος, ἐπὶ τῆς ὁποίας συνείθιζε νὰ ἀφίη τὰς πρὸς ἀναχώρησιν ἐπιστολάς, κατεκλίθη νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν πρωῒαν ἀφυπνίσθη ἔχων ἡσυχότερον καὶ ἀτάραχον τὸν νοῦν.

Ἐρρίφεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Ὁ Μιχαῆλ βεβαίως θὰ τὴν εἶχε φέρεי ἤδη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τόσον τὸ καλλίτερον!

— Ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων δὲν πρέπει νὰ ἐπανέρχεται τις, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἠγέρθη, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ καθ' ὅλην τὴν πρωῒαν κατέγινε μελετῶν, λαμβάνων διαφόρους σημειώσεις καὶ γράφων, καθότι ὁ πατήρ του πρὸς τῇ ἐκπαιδεύσει εἶχε συνεθίσει αὐτὸν νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μελετᾷ πάντοτε. Ἡ πρωῒα παρήλθεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος.

Ἠρξάτο καὶ πάλιν σκεπτόμενος περὶ τῆς Ἐλδας, ἀλλ' ἤδη τὸ πνεῦμά του ἦτο ἀτάραχον καὶ αἱ ἰδέαι ἡπιώτεροι, ἐν στιγμῇ δὲ καθ' ἣν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πληρουμένην ἐκ νέου ὑπὸ ζηλοτυπίας, σχεδὸν μετενόησε δι' ὅ,τι ἔπραξε...

Ἴσως ἡ Ἐλδα εἶχε δειχθῇ τόσῳ ἀδιάφορος, διότι ἐπὶ τέλους οὐδέποτε τῇ εἶχεν ἀνοίξει τὴν καρδίαν του. Ἐπρεπε τάχα ἐκείνη νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα;.. Ὁχι, ἄρα τίς εἶχεν ἄδικον;..

— Καὶ ἐάν σήμερον μετέβαινον πρὸς αὐτὴν, διελογίζετο ὁ Σερράλτης, καὶ τῇ ἐφάνερωνον εἰλικρινῶς ὅτι σκέπτομαι νὰ τὴν κάμω ἰδικήν μου;... Ὁποῖαν νίκην ἠδυνάμην νὰ ἄρω ἀπέναντι τοῦ Ἰλαρχοῦ... Μόνον ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὥφειλον νὰ ἀπελπισθῶ, καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσω ὅλα τὰ μέσα, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦδε...

Ἀλλ' ἔπειτα ἐσκέπτετο κάλλιον:

— Νὰ ὑπάγω τώρα ὅτε θὰ ἔχῃ ἀναγνώσει ἤδη τὴν ἐπιστολήν μου;... ἀδύνατον.

Ἀλλ' ἀμέσως μετέβαλλε γνώμην οἰονεὶ πκίζων διὰ τῆς λογικῆς, καὶ τῷ ἐπήρχετο ἀντίθετος ἰδέα.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο;... Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἀπ' ἐναντίας θὰ μοῦ διευκολύνῃ τὴν ὁδόν. Θὰ εἶπω, ὅτι τὴν ἔγραψα ἐν στιγμῇ ἀπελπισίας... ὑπέφερον τόσον... ὦ, ναί, αὐτὸ θὰ τὴν πείσῃ καθ' ὀλοκληρίαν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μου.

Ὅταν ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ ὑπηρετὴς εἰς τὸ πρόγευμα, εἶχεν ἀποφασίσει. Εὐθὺς ὡς ἤρχετο ἡ κατὰλληλος ὥρα θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν Ἐλδαν καὶ θὰ ἔλυσεν ὅπως δῆποτε ὀριστικῶς πλέον τὸ ζήτημα.

Ἐνεδύθη ἐπιμελῶς, ἐξῆλθεν εἰς τὸν τακτικόν του περίπατον, μετέβη εἰς τὸ σύνηθες καφφενεῖον καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ἀκριβῶς, εὗρίσκετο πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἐλδας.

Ἐσῆμκανεν, εἰσῆχθη καὶ ἐν τῷ προθαλάμῳ εὗρε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἡ κυρία δέχεται; — ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

Ἀλλὰ πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἰθουσαν ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ τι ἀκόμη, εὐθὺς δὲ ἠρώτησε μετὰ τόλμης:

— Ἐλαβε σήμερον ἡ κυρία ἐπιστολὰ;

Ἡ θαλαμηπόλος τὸν ἠτένισεν ὀλίγον ἔκπληκτος, ἀλλ' ἔπειτα ἀπήντησε:

— Μάλιστα, ἔλαβεν ἐφημερίδας τινὰς καὶ δύο ἐπιστολάς διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Ἡ καρδιά τοῦ Σερράλτη ἐσκίρτησε.

— Καὶ — ἠρώτησεν ἀκόμη — δὲν ἦλθε σήμερον ὁ Ἰλαρχος;

— Ὁχι, κύριε.

Δεύτερον σκίρτημα, συνοδευόμενον ὑπαθείας ἀναπνοῆς.

Ἡ Ἐλδα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἦτο ὠραιότατη καὶ παρὰ ποτε θελκτικὴ.

Ὁ Σερράλτης φοβούμενος μὴ καταλφθῇ ὑπὸ ὀλιγοψυχίας εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ θῦμα.

— Κυρία — τῇ εἶπεν — ἡ διαγωγὴ τὴν ὁποίαν...

— Ἀλήθεια, προκειμένου περὶ διαγωγῆς, εἰσεύρετε, κύριε δικηγόρε, ὅτι ἡ ἰδική σας εἶνε ἀρκετὰ παράδοξος ἀπὸ τιναν ἡμερῶν; τῇ ἀληθείᾳ, ἐγὼ δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω πλέον...

— Ἀκριβῶς διὰ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς διαγωγῆς μου ἦλθον σήμερον, νὰ μὴ με παρεξηγήσητε, καὶ ἐποφελούμαι τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣν εἵμεθα μόνον, ἐντελῶς μόνον, ἀνευ τῆς παρουσίας τοῦ Ἰλαρχοῦ Καβάλλης. Ταῦτα δὲ λέγων ἐτόνισε τὴν φράσιν μετὰ πονηροῦ μειδιάματος...

— Μὴ φοβεῖσθε, ὁ κύριος Καβάλλης δὲν θὰ ἔλθῃ τόσον ὀργήγῳρα. Ἀνεχώρησε δι' ὑποθέσεις του καὶ δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ ἢ μετὰ τινὰς ἡμέρας· ἀναμένω ὅμως ἐπιστολήν του διὰ μίαν παράγγελίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀνέθεσα...

— Ἐποφελούμαι λοιπὸν ἐκ τῆς εὐνοϊκῆς ταύτης περιστάσεως — ἐξηκολούθησεν ὁ Σερράλτης — διὰ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, σκέψετε τινὰς...

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσελθοῦσα τὸν διέκοψεν.

— Ἐφεραν τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν διὰ τὴν κυρίαν.

— Δόσατέ μοι τὴν.

Ἡ θαλαμηπόλος τῇ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ κομποῦ δίσκου καὶ ἀπεσύρθη.

— Ἐπιτρέπετε; — ἠρώτησεν ἡ Ἐλδα τὸν Σερράλτην καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς τραπέζης χαρτοτομίδα ἤνοιγε τὸν φάκελλον.

Ὁ ὄψις τῆς ζηλοτυπίας ἐδῆξε βαθεῶς τὴν καρδίαν τοῦ Σερράλτη. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχετο ἀπὸ τὸν Ἰλαρχον, ἦτο βέβαιος. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ὁ ἀὴρ τῆς αἰθούσης ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ μισητοῦ ἐκείνου ὁποιοῦ.

[Ἐπειτα συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ]. Π* Β*.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ